temale kahju teha. Ülekord oliwad heinaajal wäga sandid ilmad: wihma sadas igapääw ja ei saanud keegi heina teha, ehk küll aeg täieste käes oli. Wiimaks ometi pööris tuul õhtu poole ja taewas hakkas selgemaks minema, et paremat ilma oli oodata. — Paremat kät rentnik ruttas kohe niitjaid palkama, kust aga arwas saada olewat ja lubas neile head palka.

Teine rentnik aga ei olnud ilma muutmist tähelegi pannud; ta istus Toru kõrtsis ja neelas seal tops topsi järele kurgust alla ja wahete wahel pudeli õlut takka peale, et kui õhtu hilja täie peaga tunrates koju tuli, t'al meelegi ei tulnud, waadata, et ilm ju ilusaks oli minemas. Esmalt homiku, kui ta oli ülestõusnud ja õue läks silmi seletama, nägi ta alles, et enam wihma ei sadand. „Sünniks nüüd küll ka heinamaale niitma minna," pomises ta iseeneses, „kahju, et mul abilisi tellitud ei olle!" Kui ta alles nõnda mõtles, tuliwad naabri õhtul walmistellitud töörahwas, wikatid õlal, röömsa homiku lauluga mööda teed edasi ja pidiwad praegu temast mööda minema naabri maja poole ja laulsiwad ikka edasi, kus parajalt need sõnad kõlasiwad:

„Sa õnnistamist külwad
Nüüd kõige ilma peal';
Mis elab ja mis liigub,
Kõik ärkab uuest teal. n. t. s."

„Pidage natuke kinni!" hüüdis rentnik, „kus te' läh'te?" „Teie nabri Andresele „Lilleorgu" heina niitma," wastasiwad töörahwas. Seda kuuldes mõtles rentnik iseeneses: „Oot', oot', Andresele tahan seekord kena pussi teha, mis t'al mäletada annab," ja hüüdis siis walju healega: „Kuulge, rahwas! minu juures on ka tööd saada; mis mo naaber palka annab, seda annan mina ka ja weel 15 kopikat igaühele rohkem! — Ärge mõtelge enam ühtigi, — tulge aga, tulge!" Töörahwas, wõi päilised mõtlesiwad ja ütlesiwad isekeskes: „Ega see ka paha ei ole: töö on üks aga — raha on parem!" Kuida mõteldud, nõnda ka tehtud: kõik pöörsiwad ümber ja läksiwad rohkema palgalubaja tööle. Üksainus, üks waene lesk naene üksi ei läinud mitte nendega, sest ta mõtles: „ma olen küll waene lesk ja lähetsiwad need rohkem pakutud kopikad hädaste tarwis, aga ma olen ometi ju lapsepõlwes koolis õppinud, et peab sõna pidama ja töt rääkima, sest tõsidus kestab igaweste ja õigus on parem kui ülekohus, see 'pole aga koguni õige, midagi lubada ja pärast waleks jätta." Nõnda läks tema ainu-üksi paremat kät talusse, kui teised pahemat kät pöörsiwad ja tulli „Lilleorgu", kus rentnik Andres oma kahe sulasega juba oliwad niitma hakkanud. Kuidas pani aga rentnik imeks, kui nende kahetsast, keda ta õhtu

Eesti-ma rahwa Kalender 1879, lk. 24